

עפ"ת 47224/07/22 - אור כהן נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

עפ"ת 47224-07-22 כהן נ' מדינת ישראל
תיק חיצוני: 081707/2019

כבוד השופטת הבכירה, ברנט-אב"ד	בפני
כבוד השופט בורנשטיין	
כבוד השופט מיכלס	
אור כהן	המערער
	נגד
מדינת ישראל	המשיבה

פסק דין

רקע

1. לפנינו ערעור על גזר דינו של בית המשפט השלום לתעבורה בפתח תקווה (השופטת א' וישקין) בתיק גמ"ר 1526-11-19 מיום 30.6.22 (המועד בו ניתן החלק האופרטיבי של גזר הדין) ומיום 7.8.2022 (המועד בו ניתנו נימוקי גזר הדין). גזר הדין ניתן בעקבות הרשעת המערער, על יסוד הודאתו, בעבירה של גרימת מוות בנהיגה רשלנית, לפי סעיף 64 לפקודת התעבורה [נוסח חדש] התשכ"א - 1961.

2. לאחר שנשמעו טיעוני הצדדים לעונש, הוטלו על המערער העונשים הבאים: מאסר למשך 9 חודשים לריצוי בדרך של עבודות שירות; מאסר על תנאי של 10 חודשים למשך 3 שנים לבל יעבור על עבירה של גרם מוות ברשלנות; פסילה בפועל לתקופה של 15 שנים מלקבל או מלהחזיק רישיון נהיגה; פסילה על תנאי של 6 חודשים למשך 3 שנים לבל יעבור על עבירה של נהיגה בזמן פסילה; פיצוי עונשי למשפחת המנוח בסך 20,000 ש"ח. בשולי גזר הדין נקבע, בעקבות הסכמת המערער, כי "היה וייוולד לו [למערער] בן זכר, יוסיף לשמו של הנולד את שמו של המנוח דימיטרי ז"ל."

הערעור מופנה כנגד חומרת גזר הדין וממוקד ברכיב הפיצוי וברכיב הפסילה בפועל. כן מופנה הערעור כנגד ההחלטה בגזר הדין הנוגעת לחיוב המערער לקרוא לבנו שיוולד על שם המנוח.

3. מעובדות כתב האישום המתוקן עולה שביום 5.7.19 בסמוך לשעה 12:04, נהג המערער ברכב בכביש 44 מכיוון צומת בית דגן לכיוון רמלה, כשעמו נסעו ברכב חברתו ושתי נערות נוספות. באותה עת רכב המנוח, דימיטרי קלישר ז"ל, על אופניו בנתיב הימני ביותר בדרך, בצמוד ולימין הקו המקווקו המפריד בין נתיב הנסיעה הימני ביותר,

המיועד לפנייה ימינה בלבד (להלן: הנתיב הרביעי) לבין הנתיב הימני הישר מבין השלושה. המערער, שנסע בנתיב הימני מבין השלושה לישר, עקף מימין שני כלי רכב שנסעו לפניו, לאחד מהם מחוברת עגלה נגררת, ולצורך כך עבר לנתיב הרביעי. הנאשם לא שם ליבו לחיצי הנתיבים המצמצמים את נתיב הנסיעה בדרך והתעלם מתמרור המורה על שינוי במספר הנתיבים, כך שהנתיב הרביעי מיועד לפנייה ימינה בלבד. על מנת להשלים את עקיפת הרכב השני, החל המערער להשתלב בנתיב שמשמאלו, בעודו מתקרב אל המנוח, מבלי להאט או לעצור ומבלי להבחין בו כלל. על מנת להשלים את עקיפת הרכב השני, פגע המערער בעצמה עם חזית רכבו בחלק האחורי של אופני המנוח. כתוצאה מהפגיעה הועף המנוח באוויר, פגע במכסה המנוע של רכב המערער, בשמשה ובגג הרכב, הוטל על הכביש, ונפטר מפציעותיו במקום התאונה.

4. מתסקיר שירות המבחן מיום 14.11.21 עולה שהמערער כבן 24, רווק, עובד בתחום השיווק בשעות הבוקר ובשעות הערב במסעדה. המערער בעל תעודת בגרות ובעל תעודות הערכה והצטיינות מתקופת שירותו בצה"ל. עם שחרורו, החל המערער לעבוד בחברת הייטק. לדברי המערער, חל שינוי קיצוני בחייו מאז התאונה, הוא נפרד מבת זוגו, עזב את עבודתו, חזר להתגורר עם אמו ותיאר כי בתקופה הראשונית היה חסר מעש ולקה בהלם שפגע בתפקודו. המערער מטופל בטיפול פסיכולוגי פרטני לצורך עיבוד הטראומה ותיאר כי הטיפול מסייע לו בהתמודדות. להערכת עובדת סוציאלית וקרימינולוגית חברתית שיקומית המטפלת במערער, המערער מתמודד עם הפרעת דחק ופוסט טראומה, הערכה לה שותף אף שירות המבחן.

שירות המבחן התרשם מתחושות הצער, החרטה והבושה המלוות את המערער, רגשות אשם ודיסוננס בין תפיסתו העצמית לבין התאונה ומשמעויותיה. שירות המבחן ראה חשיבות בשילובו של המערער בקבוצה טיפולית, ולפיכך המליץ לדחות את הדיון בעניינו בשלושה חודשים.

5. מתסקיר משלים מיום 30.3.2022 עולה כי בתקופת הדחייה המערער שולב בטיפול קבוצתי בשירות המבחן, ייעודי לתחום ההריגה ברשלנות, הגיע בעקביות לטיפול ומסר כי המפגשים עם אנשים המתמודדים עם אירוע דומה סייעו לו בעיבוד הטראומה וההתמודדות היומיומית. ממנחות הקבוצה נמסר כי המערער היה פעיל בקבוצה ושיתף בפתיחות בתכנים הקשורים לתאונה. במקביל המשיך המערער לקחת חלק בטיפול פסיכולוגי פרטני.

המערער הביע צער וחרטה על תוצאותיה הטרגיות של התאונה, מסר כי ברצונו לשוחח עם משפחת הנפגע, אך לדבריו כיום במצבו הרגיש אינו יכול לעשות זאת בשל חשש מתגובתם והספק לגבי יכולתו לעמוד במעמד כזה. לדברי המערער רמת תפקודו משתפרת באופן הדרגתי והוא לומד להתנהל לצד הקושי. להערכת שירות המבחן, לנוכח גילו של המערער, וכן לנוכח מצבו הרגשי המורכב והליכי הטיפול המשמעותיים בהם לקח חלק בשנים האחרונות, מאסר בפועל עלול להביא לרגרסיה במצבו במישורי חייו השונים ובשל כך הומלץ להטיל עליו מאסר לריצוי בדרך של עבודות שירות.

6. בתחילת חודש אוקטובר 2020 השתלב המערער בטיפול שבועי במרכז "התחלה חדשה", שהסתיים בתאריך 24.1.2021, אז ביקש להפסיק את הטיפול, לאחר שהחל ללמוד קורס מקצועי והתקשה לעמוד בתשלום הנדרש.

בחודש אוגוסט 2021 פנה המערער למטפלת הפרטנית בבקשה לחזור לטיפול, ממנו נתרם. על פי התרשמות המרכז, ענישה מאחורי סורג וברח עלולה להוביל להתדרדרות הן במצבו הנפשי והן בכלים הטיפוליים אותם השיג.

גזר הדין של בית המשפט קמא

7. בגזר דינו התייחס בית משפט קמא לערך המוגן שנפגע מביצוע העבירה, שמירת שלומם של עוברי דרך וחיי אדם, וקבע שבהינתן שקופחו חיי אדם, הרי שמידת הפגיעה בערך המוגן היא מקסימאלית. לעניין רף הרשלנות בתאונה, נקבע שהמערער כשל ברף רשלנות בינוני - גבוה. המערער לא הצליח להסביר מדוע לא הבחין במנוח לפני הפגיעה, על אף שמדובר בצהרי היום, בכביש יבש ובתנאי ראות תקינים. על פי האמור בכתב האישום המתוקן, בו הודה המערער, לרשותו היו 8 שניות בהן לא הבחין במנוח ולפיכך אף לא ניסה לעשות מאומה לצורך מניעת התאונה. עוד נקבע כי מעשי המערער חמורים אף מן הטעם שעובר להתרחשות התאונה, חלף המערער על פני תמרור המורה על צמצום הנתיבים, היה אמור להיות מודע לכך שעליו להשתלב בכביש, והיה עליו לתת זכות קדימה לנוהגים בנתיב אליו התכוון להשתלב, ואף להימנע מכל עקיפה בהתקרבו לנתיב זה.

8. לאחר בחינת מדיניות הפסיקה הנוהגת, ובהתחשב בשיקולים האמורים, קבע בית המשפט קמא כי מתחם העונש ההולם לעבירה בנסיבותיה נע בין 10 לבין 24 חודשי מאסר בפועל, בצד פסילה הנעה בין 10 ל-20 שנים. בית המשפט קמא אזכר את פסק הדין שניתן ברע"פ 7505/21 גויחמן נ' מדינת ישראל (11.11.2021) (להלן: גויחמן), בו אישר בית המשפט העליון עונש של מאסר בפועל למשך 13 חודשים, פסילה למשך 12 שנים ופיצוי בסך 25,000 ₪, בנסיבות בעלות קווי דמיון לעניינו של המערער, ואף בנסיבות קלות יותר. בית המשפט קמא ציין כי עובר לטיעונים לעונש, צפה בסרטון המנציח ההתרחשות בשניות שקדמו לתאונה, וציין שלו היה המערער טורח להישיר מבטו לכיוון התקדמותו, היה מבחין במנוח. לאחר שקבע כי רף הרשלנות הוא בינוני גבוה, מצא בית המשפט קמא טעם רב בעתירת המדינה לגזור על המערער מאסר בפועל, תוך שציין את פסיקת בית המשפט העליון המחייבת לעשות כן. בעניין זה ציין שעל אף המלצות שירות המבחן ו"התחלה חדשה", וההליך הטיפולי בו החל המערער, הרי שעדיין מדובר בהמלצות בלבד שאינן מחייבות את בית המשפט.

9. על אף האמור, בהסתמך על הוראות סעיף 40א(5) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין) ולאחר שהוכח שהמערער כבר החל בפעולות להנצחת המנוח, ואף דיבר על כוונתו להמשיך בתהליך של הנצחה גם בעתיד, מצא בית משפט קמא להקל בעונשו של המערער בכל הנוגע לרכיב המאסר, תוך שציין כי עמדה זו אף נשמעה מפי אחי המנוח, שביקש מפורשות שלא יוטל על המערער עונש של מאסר בפועל, אלא מאסר בעבודות שירות לתקופה המרבית.

בשים לב למתחם העונש ולאחר ששקל את כלל השיקולים העומדים לזכות המערער, לרבות הודאתו וההליך הטיפולי בו החל, מצא בית משפט קמא לחרוג לקולא ממתחם הענישה, להימנע מהטלת עונש של מאסר בפועל, ותחת זאת להעמיד את עונשו על 9 חודשי מאסר לריצוי בדרך של עבודות שירות.

10. אשר לתקופת הפסילה, קבע בית המשפט קמא, תוך שהפנה לפסיקה הנוהגת, כי בעבירות תעבורה, ובפרט אלו שתוצאתן קטלנית, דווקא פסילת רישיון נהיגה לתקופה ממושכת תשיג את תכליות הענישה, הן בדרך של הגנה על הציבור מפני הנהג הרשלן והן בדרך של הרתעת הרבים מפני נהיגה רשלנית. לפיכך, ולאחר שמצא כאמור כי יש להקל בעונשו של המערער ברכיב של עונש המאסר, החליט בית המשפט קמא לאזן את העונש על ידי הטלת פסילה משמעותית למשך 15 שנים.

11. אשר לרכיב הפיצויים, העדיף בית המשפט קמא שלא לגזור על המערער עונש של קנס כספי, זאת על מנת להתמקד ברכיב הפיצוי, ולאפשר למערער ולבני משפחתו להוכיח את רצינות דבריהם לעשות הכול למען משפחת המנוח. הודגש כי על אף שיש להניח כי משפחת המנוח תפוצה מכוח חוק הפיצויים לנפגעי תאונות דרכים, ועל אף מצבו הכלכלי של המערער, כמפורט בין השאר בתסקירים, יש להטיל עליו פיצוי כספי חלף השתת קנס, בבחינת "צדק מאחה". צוין שעל אף שסכום הפיצוי, גבוה ככל שיהיה, לא יוכל לכפר על מות המנוח, הרי שיהיה בו כדי להוות מעין הבעת חרטה ישירה כלפי משפחת המנוח. מטעמים אלו מצא בית המשפט קמא לנכון להעמיד את סכום הפיצוי על סך של 20,000 ₪.

נימוקי הערעור

12. תחילה נציין שחלק מטענות המערער במסגרת הערעור, שהוגש בחודש יולי 2022, נגעו לאי פרסום החלק האופרטיבי של גזר הדין, שעיקריו ניתנו ביום 30.6.2022. ואולם, מאחר שנימוקי גזר הדין פורסמו על ידי בית המשפט קמא ביום 7.8.2022, מתייתר הצורך בדיון בטענות אלו. במאמר מוסגר נציין כי איננו מקבלים את טענות ב"כ המערער שלפיהם נימוקי גזר הדין הושפעו מהטענות שנכתבו על ידו בהודעת הערעור.

נטען שהמערער הוא בחור צעיר ללא עבד תעבורתי, מלבד שלוש הרשעות שאינן מהרף הגבוה, האחרונה היא רכיבה על גלגיוע ללא קסדה. המערער מבכה על התאונה שבמהלכה פגע במנוח. מבחינתו מדובר בטרומה שתלווה אותו לשארית חייו. המנוח נטל אחריות מהרגע הראשון. הוא לא התחמק והסביר במשטרה כי שגה. לאורך כל ההליך המשפטי שיתף המערער פעולה עם גורמי הטיפול, עבר הליך ייעודי בשירות המבחן במקביל לטיפול פרטי. עוד נטען שבנסיבות המקרה רמת הרשלנות של המערער הייתה נמוכה.

המערער הלין על פניית בית המשפט קמא אליו בשאלה אם במידה ויוולד לו בן זכר ייקרא שמו האמצעי בשמו של המנוח "דמיטרי". נטען שהמערער תרם כסף לטובת הנצחת שמו של המנוח בדמות הוצאת ספרי תהילים לעילוי נשמתו אותם הכניס לבית הכנסת, והסביר שחשש שסירובו להצעת בית המשפט תוביל להחמרה בעונשו.

אשר לגובה הפיצוי, נטען כי הטלת פיצוי בגובה של 20,000 ₪ לאדם שאינו במעגל התעסוקה, יביא להתמוטטותו הכלכלית, וכי אף פריסת הפיצוי לתשלומים לא תסייע לו. בהקשר זה נטען שמיום האירוע לא נמצא המערער במעגל העבודה באופן סדיר. תחילת פוטר מעבודה בהייטק, החל לעבוד במסעדה, כאשר בשעות הבוקר

עובד גם בשיווק מוצרים באינטרנט וכיום מתגורר בבית אמו.

אשר למשך הפסילה, נטען שככל שהעונש יוותר על כנו. משמעות הדבר היא שעד גיל 40 לא יישב המערער מאחורי ההגה, ובכך תיפגע יכולתו לשקם את חייו, להתפרנס ולחזור לחיים רגילים. נטען כי המערער פוטר מעבודתו מן הטעם שאינו יכול לנהוג, וכי הוא תלוי בכל נסיעה בטוב לבה של משפחתו ובת זוגו, באופן שאינו מאפשר לו לשקם את חייו. המערער הוא בחור צעיר, הנמצא בבניית עתידו, כאשר עובר לתאונה עבד בחברת הייטק, שירת בצה"ל כמפעיל כלי טייס לא מאוישים, וכיום הוא "אינו יודע נפשו מדאגה" באשר לרכיב הפסילה המשמעותי והחריג לנסיבותיו. נטען כי במציאות בה ניידות היא המפתח לתעסוקה, התפתחות אישית המשליכה ישירות גם על שיקומו של המערער, מחייבת בחינה מחודשת של משך הפסילה.

בשל כל אלו עותר המערער לקצר את משך הפסילה ל- 4 שנים בלבד, ולהעמיד את גובה הפיצוי על 7,000 ₪ בלבד.

13. בהשלמת טיעון בעל פה חזר ב"כ המערער על נימוקי הערעור בכתב והוסיף שהמערער עובד היום ברשת בתי קפה. לדבריו, במקום בו הוא מתגורר התחבורה הציבורית דלה. ככל שיקוצר משך הפסילה, ויעמוד על פרק זמן של 10-12 שנים, יקבל המערער את רישיון הנהיגה שלו בגיל 34, והדבר יתיישב עם השיקום אותו הוא עובר. נטען כי משמעות שלילת הרישיון היא חוסר אפשרות למערער להמשיך בחייו ולהשתלב בשוק העבודה.

14. מנגד, הפנה ב"כ המשיבה לרשלנותו של המערער, שהייתה אמורה להוביל לעונש של מאסר בפועל. הודגש כי שיקום משמעותו גם לקיחת אחריות והכרה בתוצאות המעשים, ומכאן שחוסר הנוחות של המערער להגיע למקום עבודתו בשל שלילת רישיון הנהיגה שלו הוא "כאין וכאפס לעומת הנזק הנורא והאיום שהוא גרם. נדמה שהוא לא מכיר בכך".

דיון והכרעה

15. לאחר שנתנו דעתנו לנימוקי גזר הדין, לטיעוני הצדדים בכתב ובעל פה, מצאנו כי דין הערעור להידחות. נוסף ונאמר כי דווקא נימוקי המערער מעמידים בסימן שאלה את מידת הבנתו ולקיחת האחריות לנזק הכבד שגרם למשפחת המנוח.

16. אשר לרכיב הפסילה. הקווים המנחים בעניין מדיניות הענישה בעבירה בה הורשע המערער שורטטו, בין היתר, בע"פ 6755/09 ארז אלמוג נ' מדינת ישראל, פסקה 6 (16.11.2009), שצוטט בגזר דינו של בית משפט קמא:

"קיימים שלושה כללים מנחים בסוגיית הענישה הראויה בעבירה של גרימת תאונות דרכים קטלניות

ברשלנות. האחד, ראוי לגזור על הנאשם מאסר בפועל ופסילה מלנהוג לתקופה הולמת, הן בשל עיקרון קדושת החיים והן משיקולי הרתעה.

השני, בדרך כלל הנסיבות האישיות של הנאשם בעבירה זו, אינן בעלות משקל כבעבירות אחרות המלוות בכוונה פלילית, הן בשל אופייה המיוחד של העבירה הנדונה והן בשל ביצועה השכיח גם על ידי אנשים נורמטיביים.

השלישי, אמת המידה הקובעת בעבירה זו היא דרגת הרשלנות".

במקרה זה, כמו במקרים אחרים בהם מבוצעות עבירות תעבורה שתוצאתן קטלנית, לרכיב של פסילת רישיון הנהיגה לתקופה ממושכת תכלית כפולה: האחת, הגנה על הציבור בדרך של הרחקת הנהג הפוגע לתקופה משמעותית; השנייה, הרתעת הרבים מפני נהיגה רשלנית.

17. המערער קיפח חייו של אדם, ובניגוד ל"תחושתו" כי רשלנותו הייתה ברף נמוך, תמימי דעים אנו עם מסקנת בית משפט קמא כי מדובר ברשלנות ברף בינוני - גבוה, אם לא למעלה מכך. כאמור, המערער עקף מימין שני כלי רכב, אחד מהם עם עגלה נגררת, במסלול שיועד למבקשים לפנות ימינה, תוך שהתעלם מחיצים על הכביש ומתמרור שהתריע על הצרת המסלול. מדובר בתאונה שהתרחשה באור יום, בכביש רחב בעל שלושה נתיבים ונתיב פניה ימינה נוסף, מזג האוויר היה נאה והראות טובה כך ששדה הראיה היה פתוח לפנים מכיוון נסיעת המערער למרחק של למעלה מ-290 מטר.

נציין כי התקשינו להבין, ובוודאי שלא נוכל לקבל, את טיעוני ההגנה בדבר אי הנוחות של המערער להגיע למקום עבודתו כפועל יוצא של שלילת רישיונו, והצורך שלו להסתייע לצורך כך בבני משפחתו. טיעון זה, המרוכז כל כולו בטובתו האישית של המערער, מצביע יותר מכל על חוסר הבנה והפנמה של המערער לנזק האדיר שגרם במעשיו ובמחדליו, נזק שאין לו תקנה, המתגמד לאין שעור אל מול "אילווצי" המערער לשנות את אורחות חייו ולהתאימם למציאות החדשה, הנובעת מהעדר יכולת לנהוג במשך תקופה ממושכת. נפלא מעינינו כיצד המערער, שנהיגתו הרשלנית גרמה לתאונה כה קשה לפני זמן לא רב, מפנה חיציו לרכיב העונשי שמבטיח יותר מכל את ביטחונו של ציבור הנהגים מפניו.

18. אשר לרכיב הפיצוי, בהתאם להוראות סעיף 77 לחוק העונשין, רשאי בית המשפט שהרשיע נאשם לחייבו לשלם פיצוי לאדם שניזוק או שנגרם לו סבל כתוצאה מהעבירה [סעיפים 35 ו-77(א) לחוק העונשין]. זכותו של נפגע לפיצויים חלה גם ביחס למי שזכאי לפיצויים על-פי חוק פיצויים לנפגעי תאונות דרכים, התשל"ה-1975 (להלן: פל"ד), ובפסיקת בית המשפט העליון נקבע כי זכאות זו אינה מיתרת את הסמכות הנתונה לבית המשפט בהליך הפלילי לחייב את הנאשם בתשלום פיצוי לנפגע (עניין גויחמן, פסקה 14):

"אכן, סעיף 8 לחוק הפל"ד חוסם את דרכו של נפגע בתאונת דרכים לו עומדת עילה לפי חוק זה מלתבוע מכוח עילה לפי פקודת הנזיקין, אולם דרכו לא נחסמה בעילות שמקורן בחוק אחר, דוגמת סעיף 77(א) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (ע"פ 3753/11 ח'דר נ' מדינת ישראל, פסקה 4

(25.9.2011); ע"פ 7878/12 מדינת ישראל נ' ארגוב, פסקה 7 (21.5.2013)."

בכל הנוגע לגובה הפיצוי, שרירה וקיימת ההלכה שלפיה אין מקום להתחשב לצורך כך בנסיבותיו האישיות של הנאשם. זאת, מן הטעם שפיצוי לנפגע העבירה אינו בבחינת עונש נוסף המוטל על נאשם בגין ביצוע העבירה, ומשכך הוא אינו קשור ביכולתו הכלכלית, כשם שבמשפט אזרחי לא נבדקת יכולתו של החייב טרם קביעת החיוב [ע"פ 5761/05 מג'דלאוי נ' מדינת ישראל, פסקה ט' (24.7.2006); רע"פ 2174/11 לוזון נ' מדינת ישראל, פסקה ח' (25.5.2011); ע"פ 1076/15 טווק נגד מדינת ישראל, פסקה 6 לפסק דינו של השופט א' שוהם (07.06.2016)].

19. די באמור, כדי לדחות מניה וביה את כל טענות ב"כ המערער הנוגעות להשפעת מצבו הכלכלי של המערער על יכולתו לשלם את הפיצוי. נוסף ונאמר, שטיעון בכיוון זה אף אינו מתיישב עם טיעוני המערער בבית משפט קמא ובפנינו על מאמציו להיטיב עם משפחת המנוח ולהקל על סבלם. כפי שקבע בית משפט קמא, ובצדק, אין בכל סכום שייפסק כפיצוי כדי לבטא את האובדן או לרפא את הסבל שנגרם למשפחת המנוח. מעבר לכך, סבורים אנו שקביעת סכום פיצוי נמוך באופן חריג, וודאי בגובה הפיצוי אליו כיוון ב"כ המערער בטיעונו, עלול להצטייר חלילה כזלזול בחיי המנוח ובמשפחתו האבלה. לעניין זה התייחס בית משפט קמא בעקיפין, כאשר ציין כי מצא להעמיד את סכום הפיצוי "על סך של 20,000 ₪ בלבד", זאת על מנת "שלא לפגוע בהמשך תהליך הפיוס בין הנאשם לבין משפחת המנוח ובהמשך להליך הנצחת המנוח אשר החל ביוזמת הנאשם".

סוף דבר

20. בית משפט קמא צעד כברת דרך ארוכה ביותר לכיוונו של המערער עת נמנע מלהטיל עליו עונש עיקרי בדמות מאסר בפועל, והסתפק בעונש של מאסר לריצוי בדרך של עבודות שירות. בד בבד מצא בית משפט קמא לציין: "משמצאתי כי יש להקל בעניינו של נאשם ברכיב של עונש המאסר, יש לאזן את העונש על ידי פסילה ארוכה ומשמעותית של 15 שנים". לרכיב המאסר בעבודות שירות, שהוטל עליו כחלק מגזר הדין, לא התייחס המערער בערעור שהגיש, ולא בכדי. עתה מבקש המערער להפר את האיזון אותו ערך בית משפט קמא, ולהקל גם ביתר חלקי גזר הדין. עמדתנו היא שאין מקום להקלה נוספת מעבר לזו שניתנה למערער על ידי בית משפט קמא.

21. אף נציין כי האיזון בין מידת הרשלנות של הנאשם והעדר רשלנות תורמת מצד נפגע העבירה מצד אחד, לבין אורך המאסר או המאסר בעבודות שירות, גובה הפיצוי ומשך הפסילה מצד שני, עולים כחוט השני ברובם המוחלט של פסקי הדין אליהם הפנה ב"כ המערער עצמו בטיעונו לעונש בבית משפט קמא [ראו: ת"פ (מח' חיפה) 43073-11-13 מדינת ישראל נ' זובידאת (14.9.2016); ע"פ (מח' חיפה) 41013-04-13 כרמון נ' מדינת ישראל (4.7.2013); עפ"ת (מח' מרכז) 14034-08-15 גנץ נ' מדינת ישראל (1.12.2015); רע"פ 8581/14 פרץ נ' מדינת ישראל (14.1.2015); עפ"ג (מח' מרכז) 14249-03-18 בסה נ' מדינת ישראל (19.6.2018)]. פסקי דין אלו מצטרפים לדוגמאות הנוספות שצינו בגזר דינו של בית משפט קמא, כמו למשל עניין גויחמן.

22. טרם חתימה מצאנו להעיר שתי הערות.

האחת - לא מצאנו מקור חוקי לחייב את המערער לקרוא לבן שיולד לו על שם המנוח. אשר על כן החלטת בית משפט קמא המנחה את המערער לעשות כן - מבוטלת.

השנייה - המערער יפקיד את כספי הפיצוי בתנאים שנקבעו בגזר הדין לטובת עזבון המנוח ולא לטובת "משפחת המנוח" כפי שצוין בגזר הדין [ראו: עניין טווק, פסקה 10 לפסק דינו של השופט א' שוהם].

23. כפוף להערותינו אלו, הערעור נדחה.

ניתן היום, י"ז כסלו תשפ"ג, 11 דצמבר 2022, במעמד המערער וב"כ עו"ד אריאל יופן וב"כ המשיבה עו"ד רוזנצוויג.

עמית מיכלס, שופט

שמואל בורנשטיין, שופט

מיכל ברנט, שופטת בכירה
אב"ד